

EVREI Capitolele 6 și 7

Bună dimineața, prieteni. Este un mare privilegiu să fiu din nou aici. Ca să împlinim frumoasa introducere făcută de păstorul nostru, este nevoie de o viață adevărată, nu-i așa? Așadar, Îl lăudăm pe Domnul nostru pentru toate vindecările Lui și pentru îndurarea pe care ne-a dăruit-o de-o lungul anilor.

Mai întâi de toate am de făcut câteva anunțuri.

Eu, fratele Wood și fratele Robertson, vă mulțumim pentru că v-ați rugat pentru noi ca să călătorim în siguranță. În aceste patru zile și jumătate am avut un timp minunat, deoarece Domnul ne-a binecuvântat din belșug.

Vreau să vă anunț că fratele Graham Snelling continuă trezirea pe care o ține la capătul bulevardului Beigham. Aș vrea să mergem câțiva frați să-l vizităm înainte de a-și încheia serviciul ținut în oraș. Vom încerca să adunăm întreaga biserică și să mergem ca o delegație.

De asemenea, vreau să vă anunț că doamna Calvin, care a venit mulți ani la rând la această biserică, a părăsit viața aceasta la 74 de ani și s-a dus să fie cu Domnul Isus. La funeraliile ei va vorbi reverendul McKimy, pastorul bisericii metodiste din Port Fulton, care era prieten cu familia ei, iar eu îl voi asista. Cred că aceasta se va întâmpla luni la 1.30, la Capela din Charlestown, Indiana. Cred că prietenii familiei Calvin vor fi acolo să-i îmbărbăteze și să le strângă mâna, deoarece toți cei care am pierdut pe cineva drag știm ce înseamnă aceasta.

Sunt sigur că familia Calvin va aprecia gestul vostru

dacă veți merge în după-amiaza aceasta la capelă. Mulți dintre ei vin încă aici la Tabernacol. I-am căsătorit, i-am îngropat și i-am botezat aproape pe toți. Domnul Grayson, care a fost vecinul nostru de aici este antreprenorul de acolo.

Cu ajutorul Domnului, în seara aceasta vom încerca să reluăm de unde am rămas azi dimineață. Le urăm bun-venit tuturor străinilor care ne-au trecut porțile. Ne bucurăm să vă avem printre noi în această zi și ne rugăm ca Dumnezeu să reverse binecuvântarea Lui peste această adunare.

Am văzut o soră pe care o cunosc; este vorba de sora Arganbright. Poate nu este frumos să te întreb, dar ce știi de fratele Arganbright de când e plecat? Sunt foarte interesat să aflu despre el, deoarece este plecat la niște adunări din Elveția și Germania împreună cu frații Tommy Hicks și Paul Cain. Dacă afli ceva, soră Ruth, te rog să-mi dai de știre cât se poate de repede.

După cum știți, Tabernacolul nu are membri, dar avem părtășie; nu avem un crez, ci pe Hristos; nu avem o lege, doar dragostea; nu avem cărți, doar Biblia. Este singura carte pe care o știm. Sângele lui Isus Hristos ne curăță de toate păcatele și astfel avem părtășie unii cu alții.

În locul acesta vin tot felul de oameni. Chiar adineauri am avut ocazia să dau mâna cu un frate menonit, care stă aici. Fie că sunt bapțiști, catolici, sau ce sunt, ne bucurăm să avem părtășie împreună în jurul binecuvântărilor Cuvântului lui Dumnezeu. Avem printre noi și de la martorii lui Iehova și din alte denominațiuni.

Eu iubesc mult vestul, vitele și caii. Am crescut la o fermă, iar în jurul ei erau garduri. Vitele erau duse la pășune sus pe munte, dar și acolo erau astfel de garduri cu care despărțeau masculii de femele. Momentul cel mai important era când fermierul stătea acolo și vitele treceau pe lângă el. Erau vite de la diferite ferme: Diamond, Barx, ale noastre erau

Tripur, etc. Când le mânau afară, ei le însemnau pentru ca fiecare să știe care erau vitele lui. Fermierul nu era interesat cum se numeau ele, ci doar de eticheta de la ureche. Când intrau acolo, nu conta a cui erau vitele, ci trebuiau să fie din rasa Hereford. Vita trebuia să fie înregistrată ca „Hereford”, altfel nu putea intra pe pășune.

Eu mă gândesc la ziua când va veni Domnul. El nu se va uita la denumirea pe care o purtăm, ci dacă suntem creștini născuți din nou.

Așa este. Aceasta este turma lui Hristos. Testul de sânge va dovedi că noi toți suntem creștini. De aceea apreciem părtășiiile din toate celelalte biserici.

Acum vom continua să studiem această binecuvântată carte a Evreilor. Unui frate i-a plăcut atât de mult, încât a luat înregistrările și vrea să facă o carte. Cred că vom ajunge curând la capitolul 11, și probabil ne va prinde iarna tot la el, deoarece vrem să luăm fiecare caracter de acolo și să mergem prin toată Scriptura. Vedeți? Scriptura trebuie să se dovedească cu Scriptura. Acesta este motivul pentru care oricine crede că textele Scripturii se contrazic, este greșit. Nici un text nu se contrazice cu altul! Contradicția apare pentru că nu înțelegeți voi, dar ele nu se contrazic. Sunt de 26 de ani în slujbă, dar nu am întâlnit nici o contrazicere în Scriptură.

Astăzi vom cerceta unul din cele mai binecuvântate capitole din cartea Evreilor, și anume capitolul 7. Dacă este cineva care dorește să ne urmărească în timp ce vom citi, dar nu are Biblie, vă vom aduce bucuroși una.

Singura modalitate prin care credința își poate găsi locul de odihnă este Cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu. Acest lucru nu se poate primi printr-o denominațiune, nici prin apartenența la o biserică sau prin teologia cuiva, ci numai prin Cuvânt, deoarece este scris: „*Credința*

vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos." (Romani 10.17). Aceasta trebuie. Și când credința este primită și acceptată, este așezată pe veci. Nu mai există nimic s-o poată mișca, indiferent ce vine sau pleacă. Nimeni și nimic nu o mai poate schimba. Gândiți-vă la aceasta. Tu ești ancorat veșnic. *„Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfinți.*" (Evrei 10.14).

Credința are un loc mare în viața credinciosului creștin. Astfel, atunci când trebuie să stea la marginea unui mormânt, sau lângă sicriul în care se află un copilăș iubit sau o altă ființă dragă lui, care a trecut dincolo, poate privi cu ochii de vultur spre Hristos, care a spus: *„Eu sunt învierea și viața.*" Un astfel de om uită lucrurile care sunt în trecut și privește spre ținta înaltei chemări cerești.

Sunt atât de bucuros pentru că Dumnezeu a făcut din aceasta un dar fără plată pentru toți. Pentru aceasta este biserica. Dar „biserica” nu înseamnă organizații sau denominațiuni, ci grupuri de oameni sau de credincioși care sunt adunați împreună în părtășie cu Cuvântul.

În minunatele învățături date de sfântul apostol Pavel în capitolele anterioare, am văzut divinitatea supremă a Domnului Isus și cine este El. Hristos este Dumnezeu. El S-a făcut asemenea nouă ca să putem să-L atingem și să avem părtășie cu El. Hristos, Omul Isus a fost trupul în care a locuit Dumnezeu: *„Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...”* 1 Timotei 3.16: *„...mare este taina evlaviei...căci Dumnezeu a fost arătat în trup...”* (În traducerea noastră scrie: *„Cel ce a fost arătat în trup...”*).

Marele IaHVeH a venit jos și a devenit palpabil în trupul Fiului Său, împăcând lumea cu Sine. Hristos n-a fost mai mic decât Dumnezeu și Dumnezeu n-a fost mai mic decât Hristos. Cei doi au alcătuit împreună trupul dumnezeiesc făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, ca să

poată suferi. Îngerii nu pot suferi, dar Isus a fost Cortul în care a locuit Dumnezeu.

În Fapte 7.48 scrie că „*Cel Preaînalt nu locuiește în lăcașuri făcute de mâini omenești...*” dar în Evrei 10.5 citim: „*De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup...”* Astfel omul a putut avea părtășie cu El.

Dacă va fi cu voia Domnului, imediat după ce terminăm cu această epistolă ne vom întoarce înapoi și vom lua Cartea lui Rut ca să arătăm cum S-a înrudit Dumnezeu cu noi ca să-i aducă pe cei pierduți la El. Era nevoie ca Răscumpărătorul să fie o rudenie. Și singura modalitate prin care se putea înrudi Dumnezeu cu noi era să devină ca unul dintre noi. Înseamnă că El n-a putut deveni înger și astfel să Se înrudească cu noi.

Aseară am discutat cu fiul femeii răposate, iar el mi-a zis:

„O, Bill, cred că acum ea este un înger.”

„Nu, Earl, ea nu va fi niciodată un înger. Este femeie și va fi întotdeauna ceea ce a făcut-o Dumnezeu, dar nu va fi niciodată înger, așa cum nici îngerii nu pot deveni oameni. Dumnezeu ne-a făcut diferiți.”

Hristos a devenit trup ca să ne poată răscumpăra din moarte; Dumnezeu a venit jos și a luat chip de Om ca să poată deveni rudă cu noi și astfel să poată purta păcatele și moartea noastră.

Acum voi încerca să pun o mică bază ca să pot fi

înțeleș și de noii veniți. În timp ce Dumnezeu era pe drumul spre Calvar, moartea bâzâia în jurul Lui și și-a înfipt acul în El până când a murit... El a murit, iar soarele nu a mai strălucit și luna și stelele nu și-au mai dat lumina. Vedeți? El a trebuit să facă aceasta, a trebuit să ia boldul morții în trupul Său. Dacă ar fi fost o Ființă nemuritoare, dacă ar fi fost în teofanie sau în Duhul, moartea nu ar fi avut nici o putere asupra Lui. Acesta este motivul pentru care a trebuit să devină trup: ca să poată lua boldul morții.

Dacă o albină înțeapă o dată, nu va mai putea înțeapa niciodată pentru că își lasă acul în carne.

Astfel, Dumnezeu a devenit Om în Hristos; El a locuit în acel trup de carne ca să poată primi boldul morții, așa că atunci când moartea L-a înțepat la cruce, acul a rămas în trupul Lui și astfel ea nu îl mai poate înțeapa pe credincios. Poate face gălăgie, poate bâzâi și amenința, dar nu mai poate înțeapa pentru că nu mai are ac.

Din pricina aceasta a spus marele apostol Pavel când se îndrepta spre moarte: *„Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?... Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos.”* (1 Corinteni 15.55+57).

Duminica trecută am vorbit despre desăvârșire: *„...să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre cele desăvârșite...”* (Evrei 6.1). Astfel, am văzut că oamenii din multe biserici, și chiar și din Tabernacolul Branham, se bazează prea mult pe studierea lucrurilor începătoare ale lui Hristos: că El era Fiul lui Avraam; că era Fiul lui cutare și cutare pe toată linia genealogică. Dar Biblia spune *„...să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos, și să mergem spre desăvârșire.”*

Mai întâi, trebuie să cunoaștem învățătura, apoi ni se spune să lăsăm deoparte învățăturile începătoare despre învierea din morți,

punerea mâinilor, botez și altele, pentru că acestea nu au viață în ele. Cu toate acestea, biserica de astăzi merge tot la aceste lucruri: „O, noi credem în divinitatea lui Hristos! Noi credem în botezul în apă; da, și în punerea mâinilor.”

Pavel spune: *„Și vom face lucrul acesta, dacă va voi Dumnezeu.”* (Evrei 6.3). Să lăsăm deci deoparte lucrurile începătoare și să mergem spre cele desăvârșite.

Biserica nu putea fi desăvârșită prin organizații, deoarece acestea nu fac decât s-o îndepărteze de Dumnezeu sau pe una de alta. Noi punem tot timpul bariere și ne separăm, arătând că nu avem credință. Dar dacă mergem spre desăvârșire, lăsăm deoparte toate aceste învățături începătoare, aceste lucruri mărunte și nefolositoare. Și cum putem ajunge la desăvârșire? Numai în Hristos. Nu prin botezul în apă, nici prin punerea mâinilor sau prin învățătură, ci *„printr-un singur Duh noi toți suntem botezați într-un singur trup”* și devenim desăvârșiți prin suferința Lui.

Atunci arătăm altfel, gândim altfel, ne purtăm altfel și trăim altfel. Și aceasta, nu pentru că este o datorie, nici pentru că suntem membri ai bisericii, ci fiindcă dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt și ne face cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu. Acolo nu mai este nici o denominațiune sau barieră, ci noi toți suntem un singur Trup.

Înainte de a intra în lecția din dimineața aceasta, aș vrea să mai amintesc ceva ce este scris în capitolul 6, unde am aflat că noi am fost făcuți desăvârșiți în Hristos. Este vorba de ceea ce scrie în versetul 13:

„Dumnezeu când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să se jure pe unul mai mare decât El, S-a jurat pe Sine

Însuși.”

Deci Dumnezeu S-a jurat pe Sine însuși pentru că nu era altul mai mare. Haideți să ne întoarcem pentru câteva minute la Galateni 3.16 și să vedem ce scrie acolo:

„Acum făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui.” Nu zice: „Și semințelor” (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: „Și seminței tale”, adică „Hristos.”

Cu alte cuvinte, Sămânța lui Avraam este una singură, și aceea este Hristos. Dar Avraam a avut mulți copii. El a avut unul înainte de nașterea lui Isaac, și acela s-a născut din pricina necredinței Sarei, care a dorit să primească un copil prin roaba ei, Agar, deoarece se gândea că ea este prea bătrână să mai poată avea un copil.

Dar Dumnezeu Își ține făgăduințele, indiferent cât de imposibil pare, fiindcă este obligat față de Cuvântul Său.

Sara s-a gândit că roaba ei Agar poate da naștere unui copil de la Avraam și să i-l dea ei. Astfel s-a născut Ismael, care a fost un „spin în carne” de atunci până în ziua de azi. Din el se trag arabii, care întotdeauna au fost așa.

De fiecare dată când nu crezi Cuvântul lui Dumnezeu și alegi altă cale, acel lucru va fi ca un spin în carnea ta de atunci încolo. Tu ia numai ceea ce a vorbit Dumnezeu. Dacă El a spus ceva, acel lucru înseamnă exact ceea ce a spus.

O, binecuvântat să fie Numele Lui! Luați numai Cuvântul!

Indiferent cine vine și spune: „O, dar aceasta nu înseamnă nimic!” când Dumnezeu face o promisiune, înseamnă exact ceea ce a spus.

Acum fiți atenți!

„...făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui.” Sămânța a fost una singură, în timp ce făgăduințele sunt mai multe. Deci sunt mai multe făgăduințe și mai multe persoane care sunt incluse în „sămânța lui Avraam”. Vedeți, este o Sămânță, dar mai mulți oameni care fac parte din ea; iar făgăduințele au fost făcute pentru fiecare persoană din acea Sămânță, individual. Înțelegeți?

De aceea, conform Scripturii, dacă noi suntem morți în Hristos, suntem sămânța lui Avraam și deci, moștenitori prin făgăduință, nu prin aderarea la o biserică sau prin faptele moarte ale firii, etc. Fiind născuți din Duhul lui Hristos, noi suntem Sămânța lui Avraam și moștenitori cu El în Împărăție.

Să citim mai departe din Evrei 6.17:

„De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ...”

Să ne oprim puțin aici. Dumnezeu, „*fiindcă a vrut,*” nu fiindcă a trebuit...

Fiți atenți!

Cum S-a manifestat Dumnezeu față de lume atunci când a devenit trup și a locuit printre noi?

Când I-au adus acea femeie prinsă în preacurvie, El i-a spus: „...*Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești.*” (Ioan 8.11).

Când S-a întâlnit cu cei bolnavi, El i-a vindecat pentru că era Dumnezeu; a înviat morții și a iertat păcatele, indiferent câte erau și de care; dacă oamenii au dorit să vină și să ceară, El i-a ascultat.

Priviți! Dacă odată, în anumite împrejurări, Dumnezeu a acționat într-un anumit fel, dacă revin aceleași împrejurări El trebuie să acționeze la fel ca prima dată, pentru că altfel ar fi nedrept. Înțelegeți? Indiferent cât ești de păcătos, cât de decăzut, El trebuie să se poarte cu tine așa cum s-a purtat cu femeia aceea decăzută, pentru că altfel a procedat greșit atunci.

Purtarea lui Dumnezeu este în Persoana Lui și felul în care se poartă mărturisește cum este El.

La fel este cu voi: felul în care vă purtați în viață spune cine și ce sunteți.

Și așa cum am spus cu o lecție sau două în urmă, metodiștii vor să spună că atunci când strigi, Îl ai pe El. Penticostalii spun: „Îl ai când vorbești în limbi.” Sau: „Îl ai când tremuri!” dar noi am găsit că toate aceste învățături sunt greșite, deoarece viața voastră dovedește ce sunteți. Un om se cunoaște după roadele lui.

Cred că ați auzit zicala care spune: „Viața ta vorbește atât de tare încât nu-ți aud cuvintele!” Ea arată ce ești. Viața pe care o duci arată ce duh este în tine.

Tu poți imita lucrurile bune; poți imita un creștin, dar vine timpul când se va pune jetul pe tine și atunci se va arăta ce ești cu adevărat. Un lanț este atât de tare cât cea mai slabă verigă a lui.

Când Fiul lui Dumnezeu a fost supus la test, El a arătat Cine era. Sigur că da. Deci, când vei fi pus la test se va dovedi ce ești. Viața ta reflectă ceea ce este în interiorul tău. Asigură-te că păcatele tale nu te vor găsi!

În Ioan 5.24, Isus a spus: „...*Cine aude cuvintele Mele (nu cine tremură sau vorbește în limbi) și crede în Cel ce M-a trimis, are Viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*”

Este credința ta. Credința mărturisită cu buzele poate fi transmisă la oameni, iar ei o pot auzi; dar viața ta este deschisă în fața tuturor. Înseamnă că nu contează cât de mult încerci să faci asta sau cealaltă, nu merge. Aceasta trebuie să fie în tine.

Acesta este sâmburele întregii lecții: credința ta personală că Hristosul cel înviat este Mântuitorul tău personal și că El stă la

dreapta lui Dumnezeu punându-Se în locul tău în dimineața aceasta, așa cum și tu te porți în locul Lui, aici jos, ca mărturie. Un martor mărturisește pentru cineva, stă pentru acel om.

Deci mărturia ta în Hristos reflectă ce ești. El este sus, dar tu reflecti aici jos ceea ce este El pentru tine. Și ești mântuit prin credința ta în El și numai prin ea; așa că senzațiile, emoțiile și simțămintele nu au nici un loc aici.

Să nu mă înțelegeți greșit! Să nu vă gândiți că eu nu cred în aceste experiențe, pentru că cred, dar credința nu se bazează pe emoții. Diavolul a luat aceste lucruri și i-a înnebunit pe oameni, lăsându-i să-și bazeze destinația veșnică pe o emoție. Strigarea, vorbirea în limbi, mersul la biserică în fiecare duminică, purtarea ca un creștin, nu vor cântări deloc în ziua aceea, pentru că scrie clar: „...dacă un om nu se naște din nou...” Deci viața ta este cea care reflectă ce este în interior, nu emoțiile.

Poate să-ți curgă sânge din mâini, poți vorbi în limbi, poți vindeca bolnavi, poți să muți chiar și munții din loc cu credința ta, și totuși nu ești nimic. Așa spune 1 Corinteni 13. Înțelegeți? Trebuie să se întâmple ceva printr-o naștere care vine de la Dumnezeu; trebuie să fiți născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu, astfel ca o parte din El să locuiască în tine. Atunci ești o făptură nouă și vei primi Viață veșnică.

Noi am vorbit și despre cuvântul „veșnic”. „De-a pururi” se referă la un spațiu de timp, pe când „veșnicia” este eternă, iar voi primiți Viața veșnică, eternă. În greacă, „Zoe” înseamnă „Viața lui Dumnezeu”. Tu primești o parte din Viața lui Dumnezeu, iar aceasta te face un fiu spiritual al lui Dumnezeu și ești la fel de veșnic ca El.

Tu nu ai sfârșit, nu ai un capăt, pentru că nu ai avut

început. Orice are un început are și sfârșit, iar ceea ce este fără început este și fără sfârșit.

Noi iubim acest Cuvânt scump. Cât de bine ar trebui să fie zidit creștinul în credința care a fost dată sfinților! El nu ar trebui să fie frământat și nici să umble din loc în loc, la diferite biserici. Indiferent la care biserică vrei să mergi, este în ordine câtă vreme ești creștin, dar pune pe primul loc nașterea care te înrudește cu Dumnezeu, așa cum și Dumnezeu S-a înrudit cu tine prin Hristos.

El a devenit ruda ta ca să te poată ridica. Dar înainte ca să poată face aceasta trebuia să îți dea Viața veșnică. Pentru aceasta, El a devenit rudă cu noi, ca să poată lua moartea asupra Sa și să ne învieze. Înseamnă că tu trebuie să devii rudă cu El ca să poți ajunge la înviere.

Acum înțelegeți cum stau lucrurile? Dumnezeu a devenit ca tine, pentru ca tu să devii Dumnezeu. Înțelegeți? Dumnezeu a devenit o parte din tine, trup, pentru ca tu să poți deveni, prin harul Său, o parte din El și să ai Viața veșnică. Este un tablou atât de frumos!

„De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia...” Nu a trebuit, ci așa a vrut. Sunt atât de bucuroși pentru aceasta, voi nu? Nu vă bucurați pentru că El vrea așa? Ce s-ar fi întâmplat dacă El n-ar fi fost îndelung răbdător? Care sunt roadele Duhului? Dragostea, bucuria, credința, pacea, îndelunga răbdare. Aceasta este o parte din Dumnezeu în noi, și ne face să ne purtăm povara unul altuia și să ne iertăm unul pe altul, așa cum ne-a iertat și Dumnezeu pe noi de dragul lui Hristos. Duhul lui Dumnezeu în voi vă face așa.

Când Dumnezeu a devenit Om și a fost pe pământ, El a luat păcatele voastre, le-a purtat în locul vostru și a plătit prețul pentru

ele. Da, Dumnezeu este îndelung răbdător, purtând poverile noastre.

El este un Dumnezeu bun. Dacă vrei un anumit lucru, să știi că Dumnezeu este îndeajuns de bun să facă aceasta. Lui îi place să te vadă bucuros.

El este dragoste, iar marea Sa dragoste Îl constrânge uneori să pășească jos și să îngăduie lucrurile pe care le dorești.

Uitați-vă la Toma. El nu credea că Isus a înviat și a zis către ceilalți: „Nu, nu! Eu vreau o dovadă. Trebuie să-mi pun degetul în coasta Lui și pe mâinile Lui înainte de a crede. Nu mă interesează ce spuneți voi!” Când a spus acele cuvinte, el era în afara rânduiei Bisericii, pentru că voi trebuie să credeți.

Dar el a zis: „Eu trebuie să am o dovadă!”

Și iată că Isus a fost atât de bun încât i s-a arătat și i-a zis: „Vino, Toma! Dacă asta vrei, vino înapoi și vei primi ce ai cerut.” Asta este.

Noi spunem: „Doamne, eu trebuie să vorbesc în limbi; trebuie să strig; trebuie...”

„Du-te și te voi lăsa să le ai.” El este bun.

Și Toma și-a pus mâna în coasta Lui, apoi a zis: „O, El este Domnul meu și Dumnezeul meu!”

Știți ce i-a spus Domnul? „Toma, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.” (Ioan 20.29). Vedeți? Cei care nu au văzut și au crezut vor avea o răsplată cu mult mai mare, pentru că este o faptă a credinței.

Eu cred semnele care îi urmează pe credincioși, dar haideți să punem pe primul loc ceea ce trebuie să fie pe primul loc, deoarece voi puteți avea semne fără să aveți acest lucru. Și Pavel spunea: „*Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare...și chiar dacă aș avea toată credința încât să mut munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.* Chiar dacă aș cunoaște toată Biblia și aș cunoaște toate tainele, nu sunt nimic fără dragoste.” (1 Corinteni 13.1-2 – parafrizare).

Vedeți acestea sunt daruri ale Duhului Sfânt, fără Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt este Dumnezeu, și Dumnezeu este dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, blândețe, răbdare. Acesta este Duhul lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce va ridica Dumnezeu, prin acest Duh, în zilele din urmă.

„...Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței...” (Evrei 6.17).

Cine sunt moștenitorii? Fiind morți în Hristos, noi suntem sămânța lui Avraam, și deci moștenitorii făgăduinței.

O, nu vă mișcă aceasta? Noi suntem moștenitorii Împărăției lui Dumnezeu, printr-un jurământ. Dumnezeu nu trebuia să jure, pentru că Cuvântul Său este desăvârșit, dar așa cum am citit mai înainte, El a

jurat pe Sine însuși, fiindcă nu era altul mai mare pe care să jure.

Ascultați!

„...moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ.” Nestrămutarea, adică neschimbarea hotărârii.

Dumnezeu nu Se poate schimba, ci trebuie să rămână întotdeauna la fel. Astfel, dacă a vindecat odată o persoană, El nu Își poate schimba atitudinea. Dacă a iertat un păcătos, o prostituată, El nu Se poate schimba, ci trebuie să procedeze la fel, pentru că Cuvântul Lui Dumnezeu este neschimbător.

Dumnezeu a spus într-un loc: *„Eu sunt Domnul, care te vindecă.”* (Exod 15.26), și trebuie să stea pe aceasta, deoarece El este infinit și cunoaște sfârșitul încă de la început.

Poate eu zic: „Voi face aceasta!” dar Biblia spune că ar trebui să spunem: *„Dacă va vrea Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru!”* (Iacov 4.15).

Eu sunt doar un muritor și nu știu ce va fi. Astfel, uneori trebuie să-mi retrag cuvântul înapoi, dar Dumnezeu nu poate face aceasta. El este Dumnezeu, și ne cere un singur lucru: Să credem! *„Dacă credeți, toate lucrurile sunt cu putință.”*

Vedeți? Aceasta este întrebarea: „Dacă poți crede”. Întrebarea nu este pentru Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece El este de nestrămutat, nu Se poate schimba. Ce minunat!

Fiți atenți în timp ce vom citi mai departe:

„...pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă...” (v. 18).

Avem noi aceste două lucruri? Da. Primul este **Cuvântul Lui** care spune că o va face, iar al doilea este **jurământul Lui**.

O, ce fel de oameni ar trebui să fim noi? Ar trebui să fim frământați, să alergăm încioace și încolo luând lucrurile lumii și să ne purtăm după moda creștinătății anului 1957? Nicidecum! Noi vrem să fim acei creștini de modă veche care Îl cred pe Dumnezeu pe Cuvânt și lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi. Dacă Dumnezeu a spus ceva, asta-i tot.

Avraam, căruia i-a fost dată făgăduința, lui și seminței lui, chema lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi. De ce? Pentru că era făgăduința lui Dumnezeu și știa că Dumnezeu nu poate minți. El i-a făcut făgăduința lui Avraam, iar acesta a crezut. Pe măsură ce treceau anii, făgăduința părea tot mai departe pentru ochiul firesc, dar era mai aproape de Avraam.

Când ești slab spui: „Poate nu există vindecare divină. Poate m-am înșelat; poate concepția mea este greșită!” Dacă gândești așa, aceasta arată un singur lucru: că nu ai fost născut din nou.

Noi am vorbit despre aceasta duminica trecută când am văzut că: *„Este cu neputință pentru cei ce au gustat odată darul ceresc și au căzut, să fie înnoiți din nou.”* (Evrei 6.4-6 – parafrizare). Dar acest lucru este imposibil pentru cel născut din Dumnezeu, fiindcă este scris că: *„Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui fiindcă este născut din Dumnezeu.”* (1 Ioan 3.9).

Sămânța lui Dumnezeu este Cuvântul lui Dumnezeu: „Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.” (Romani 10.17). Jertfa a fost dată; totul este încheiat.

Fiți atenți ce îi spune Pavel Bisericii:

„...este cu neputință ca Dumnezeu să mintă”, așa că ar trebui „să găsim o puternică îmbărbătare...”

„Ei bine, dacă bapțiștii nu mă tratează bine, am să merg la metodiști!”

„...noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte.” (v.18).

Haideți să citim mai departe:

„...pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntrul Templului.” (v. 19).

Să ne oprim puțin aici și să vorbim despre perdea, pentru că duminica trecută nu am ajuns la ea.

Perdeaua este trupul. Ea este aceea care ne oprește să-L vedem pe Dumnezeu față în față în această biserică. În dimineața aceasta, perdeaua ne oprește să-i vedem pe îngerii care stau lângă scaune. Noi suntem ascunși după perdea și **perdeaua este carnea, trupul acesta**. Noi suntem

fii și fiice de Dumnezeu și suntem în prezența lui Dumnezeu, iar „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El...” (Psalmul 34.7).

Noi suntem tot timpul în prezența lui Dumnezeu: „...Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28.20).

Perdeaua este trupul, și ea ne ține deoparte de prezența Lui, dar prin suflet, prin Duh, prin credință, noi știm că El veghează tot timpul asupra noastră și este cu noi. El este chiar acum aici.

Într-o dimineață, un proroc bătrân era înconjurat de o oștire dușmană la Dotan. Slujitorul lui i-a observat și a început să strige speriat:

„Părinte, cetatea este înconjurată de o oaste străină.” Dar Elisei i-a răspuns: „Fiule, cu noi sunt mai mulți decât sunt ei!”

Slujitorul a clipit des și s-a uitat în jur, dar n-a văzut nimic. Atunci Elisei s-a rugat și a zis: „Dumnezeule, deschide-i ochii și dă perdeaua la o parte să poată vedea.” Când a căzut perdeaua de pe ochii lui, Ghehazi a putut vedea că tot muntele era plin de cai și cară de foc, care stăteau în jurul lui Elisei. (2 Împărați 6.15-17). Atunci a înțeles.

Vedeți, perdeaua a căzut; ea era cea care-l oprise să vadă.

Perdeaua este aceea care ne oprește să trăim așa cum ar trebui. Perdeaua este aceea care ne oprește să facem lucrurile pe care am vrea să le facem. Dar și Dumnezeu S-a învelit într-o perdea, într-un trup; apoi perdeaua a fost ruptă și Dumnezeu a devenit din nou Dumnezeu. El a ridicat

perdeaua care-L acoperea: aceasta este învierea Domnului Isus, care ne dovedește că și perdeaua în care suntem ascunși noi va fi de asemenea ridicată. Noi credem și acceptăm aceasta.

O, și când această perdea este ruptă în două, eu voi merge în prezența Lui. La venirea Domnului Isus, această perdea va fi ridicată din nou în sus, într-un mod desăvârșit, iar eu voi umbla și voi vorbi cu Cel ce este Mântuitorul și Dumnezeuul meu. Mai mult, după ce această perdea, care acum are păcatul în ea, va fi făcută desăvârșită, noi vom trăi veșnic în ea.

Trupul acesta trebuie să moară, așa cum trebuie să moară și sufletul ca să fie născut din nou în desăvârșire. Atunci nu mai este nevoie să faceți asta sau cealaltă, fiindcă aceasta este Legea, iar noi credem că mântuirea nu se primește prin Lege, ci suntem salvați prin har. Și acest lucru nu se face prin voința ta; tu nu ai nici un amestec, ci este alegerea lui Dumnezeu. *„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl...”* (Ioan 6.44). Așa este.

Și tot ce a făcut Isus a fost să-i adune pe cei pe care Tatăl i-a cunoscut și i-a hotărât mai înainte de întemeierea lumii, adică pe fiii și fiicele lui Dumnezeu. Amin. *„Așadar, nu atârănă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.”* (Romani 9.16). Dumnezeu face aceasta. Tu nu ai cu ce să te lauzi, pentru că nu ai făcut nimic. Dumnezeu te-a salvat prin harul Său, ceea ce înseamnă că nu te poți lăuda cu nimic. Toată lauda I se cuvine numai și numai Lui. El ți-a dat această nădejde sigură când a jurat și a zis că nici unul dintre copiii Lui nu se va pierde.

Dar ei au încasat-o pentru că au făcut ce este rău. Da, tu culegi ceea ce ai semănat; trebuie să înțelegeți aceasta. Să nu credeți că puteți merge afară, să păcătuiți și totuși să scăpați. Dacă ai această atitudine, dovedești că nu ai fost născut niciodată din nou. Înțelegeți? Dacă în voi este încă dorința să faceți rău, aceasta dovedește că sunteți greșiți,

deoarece El i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt ai Săi.

În Vechiul Testament, sub Lege, acele animale care erau jertfite în fiecare an, nu au putut îndepărta păcatul, dar acum, când ne punem mâinile peste capul Lui, ne mărturisim păcatele și suntem născuți din nou din Duhul lui Dumnezeu, nu mai avem dorința să păcătuim. Păcatul a plecat pentru totdeauna.

Desigur, vei mai greși, vei cădea, vei greși fără voie, vei merge afară și vei face lucruri greșite, dar aceasta nu înseamnă că ești pierdut, ci înseamnă că îți vei primi corecția.

Copiii mei, și cred că și ai voștri, fac lucruri care știu că sunt împotriva regulilor noastre. Ei știu bine la ce să se aștepte când fac aceasta: știu că vor primi bătaie, uneori chiar una bună, dar chiar dacă îi pedepsiți ei rămân totuși copiii voștri.

Este imposibil ca cineva care a fost născut din Viața veșnică să fie lepădat: *„cine aude cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la viață... Și Eu îl voi învia în ziua de apoi.”* (Ioan 5.24; 6.44). Aceasta este făgăduința lui Dumnezeu.

Dacă spui: „Înseamnă că eu pot să fac tot ce vreau.”

Așa este. Tu poți să faci ce vrei, dar dacă ești creștin, nu mai vrei să faci lucruri greșite din pricina Vieții care este în tine. Dacă vrei să faci rău, înseamnă că în inima ta este ceva rău. Cum este posibil ca din același izvor să iasă și apă dulce și apă amară?

Deci, dacă v-ați lăsat prinși de vreo emoție sau de vreo senzație, uitați de aceasta! Întoarceți-vă la altar și spuneți: „Dumnezeule, îndreaptă viața mea păcătoasă și adu-mă în starea în care dispar toate acele dorințe.” Așa este.

Desigur, diavolul vă va mai prinde într-o cursă sau alta, dar fără să vreți. Așa spune Biblia. Diavolul întinde curse: El i-a întins curse Domnului nostru Isus; i-a întins curse lui Moise și l-a prins; i-a întins curse lui Petru și l-a prins; el le-a întins curse multora. Petru chiar s-a lepădat de Domnul, dar după aceea s-a căit și a plâns cu amar, pentru că în el era Ceva.

Noe a lăsat să zboare din arcă un porumbel și o cioară. Cât timp a fost în arcă, cioara a fost în ordine, dar când a ieșit afară, natura ei a fost diferită. Ea a putut mânca din toate mortăciunile și a fost mulțumită. De ce? Pentru că a fost cioară de la început; a fost o mîncătoare de mortăciuni; o fățarnică. Vedeți? Ea a putut să stea în același loc cu porumbelul; a putut zbura oriunde zbura și porumbelul; a putut mânca mîncarea bună pe care o mânca porumbelul, dar după aceea s-a dus și a mâncat și mortăciunile pe care porumbelul nu le putea mânca. Porumbelul este făcut altfel; el nu poate digera putreziciuni, deoarece nu are fiere.

Așa este și omul născut din Duhul lui Dumnezeu: el este un porumbel al lui Dumnezeu, deoarece natura lui se schimbă. Da, domnilor. Dacă vei pune duhul unui porumbel într-o cioară, ea nu se va așeza niciodată pe o mortăciune. Chiar dacă ar ajunge din greșeală pe vreuna, ar pleca imediat de acolo fiindcă nu poate s-o suporte.

Așa este și un om născut din Duhul lui Dumnezeu: nu poate tolera așa ceva. Dacă s-ar trezi într-un bar, ar ieși cât poate de repede de acolo. Dacă vreo femeie ar încerca să-l ademenească, și-ar întoarce capul imediat și ar pleca de acolo. De ce? Pentru că este un porumbel. Așa este. Tu

nu îl vei putea prosti pentru că știe pe ce stă: „*Oile Mele ascultă glasul Meu; și nu merg deloc după un străin.*” (Ioan 10,27+5). El este porumbel de la început și este ancorat pe Ceva.

Acum fiți atenți:

„...pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntrul Templului...”

Perdeaua. Dumnezeu a venit învelit în carne să facă ce? Să se arate în trup. El trebuia să Se ascundă ca să nu Îl putem vedea. Și unde S-a ascuns? După Perdea. Cine a fost Perdeaua? Isus: „*...Nu Eu fac aceste lucrări, ci Tatăl care locuiește în Mine...*” (Ioan 10.38 – parafrizare) și: „*Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez.*” (Ioan 5.17).

Aici este Cel învelit într-un trup de carne: Emanuel (Dumnezeu cu noi). „*Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine...*” (2 Corinteni 5.19).

El a venit jos, iar prin moartea suferită a plătit prețul păcatului și a făcut o ispășire, o împăcare și o sfințire, ca să poată veni înapoi și să locuiască în noi. Astfel, prin credință, noi suntem o învelitoare a Lui, de aceea nu mai privim la lucrurile pe care le vedem în această perdea.

Perdeaua are educație, face și vorbește diferite lucruri, bazându-se pe știință, dar Duhul Dumnezeului celui viu locuiește aici înăuntru și cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi. Dacă Dumnezeu a spus ceva, aceasta este tot.

Aceasta este acoperirea noastră. Noi suntem în perdea, dar într-o zi, El va ridica sus ceea ce n-a fost născut prin dorință sexuală, dintr-o femeie, ci prin voia lui Dumnezeu. El va vorbi și ceea ce va spune se va împlini, iar atunci vom avea un trup ca trupul Lui proslăvit; vom fi înveliți astfel încât să putem vorbi unul cu altul și să dăm mâna unul cu altul.

Dacă vom pleca de aici înainte de venirea Lui, ne așteaptă un cort, o teofanie, în care nu vom mânca, nu vom bea și nu vom dormi niciodată.

Cei plecați așteaptă sub altar și strigă: „*Până când, Doamne? Până când?*” Ei așteaptă transformarea, ca să dea mâna unii cu alții, să stea jos să mănânce și apoi să vorbească unii cu alții, pentru că sunt oameni. Binecuvântat să fie Numele Domnului.

La început, Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său. Ei aveau părtășie unul cu celălalt fiindcă se cunoșteau unul pe altul. Nouă ne place cum ne-a făcut Dumnezeu, iar la marea Sa venire, cei ce sunt pregătiți vor fi așa veșnic: nemuritori și după chipul Său. O, binecuvântat să fie Numele lui Hristos!

Dacă Îl acceptăm pe Hristos ca Mântuitor și Vindecător personal, ne-am câștigat mântuirea și vindecarea. Toate aceste remunerații sunt dividende plătite pe Polița de asigurare. Amin. Voi știți ce este o poliță de asigurare și puteți obține dividende din ea. Sigur că da. Noi putem obține dividende și le avem; doar că de îndată ce scoatem dividendele, remunerația este completată din nou.

Odată, un agent de asigurări mi-a zis:

„Billy, haide să-ți fac o asigurare.”

„Păi am deja una”, i-am răspuns eu. Când i-am spus aceasta, Meda m-a privit lung, apoi a zis:

„Tu ai asigurare?”

„Sigur ca am”, i-am răspuns eu. Ea nu știa nimic de așa ceva.

Atunci agentul m-a întrebat: „Ia spune Billy, ce fel de asigurare ai?”

„Binecuvântată asigurare, Isus este al meu

O, ce bucurie a slavei divine

Un moștenitor al salvării, răscumpărat de Dumnezeu

Născut din Duhul Lui, în sângele Lui spălat,” am răspuns eu.

„Este foarte bine Billy, dar și aceasta te va pune tot în cimitir.”

„Este adevărat, dar mă va scoate afară. Acesta este cel mai important lucru. Eu nu-mi fac griji cum voi ajunge acolo, ci cum voi

ieși afară.”

Din moment ce prin jurământul lui Dumnezeu am Asigurarea că El mă va învia în ziua de apoi și voi fi după asemănarea Fiului Său, eu am o mângâiere și o ancoră a sufletului, pentru că în timp ce sunt încă după perdeaua aceasta, în mine este Ceva nevăzut care m-a ancorat de Stânca veacurilor.

Nu mai are nici o importanță că valurile lovesc, pentru că moartea nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu. Pot să vină puhoaietele, pot să vină necredincioșii sau orice altceva, pentru că credinciosul născut din nou are o Ancoră de neclintit.

Încă nu se poate vedea dincolo de această perdea, dar eu știu că Ancora mea este Stânca veacurilor, Cel care a jurat pe Sine însuși că mă va învia în ziua de apoi.

Nu-i de mirare că poți privi moartea în față și să-i spui: *„Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”*

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1 Corinteni 15.55+57).

„...unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător...” (Evrei 6.20).

O, nu vom mai ajunge la lecție! Noi am avut un Înainte mergător. Ați observat cum în timpurile western-ului era trimis înainte un cercetaș ca să vadă unde erau triburile de indieni sau unde se găsea apă. El se întorcea cu vești și îi spunea conducătorului caravanei: „Îmbărbătați-vă, pentru că chiar după dealul acesta este un izvor mare de apă.” Acesta este un

Înainte mergător.

Odată, omul a fost țintuit de diavol jos, sub o rafală rapidă de foc, dar Cineva i-a stricat cuibul. Înainte mergătorul S-a dus înaintea noastră și iată că Satana stătea acolo cu o „mitralieră” și ne țintuia jos: tot timpul eram în robie și speriați de moarte. El păzea Izvorul și nu ne lăsa să ne apropiem. I s-a dat însărcinarea aceasta deoarece noi am păcătuit și am fost alungați de acolo.

Dar Înainte mergătorul Hristos, a venit și i-a stricat cuibul. Ați auzit cântarea: „Ține baricada căci sosesc!” Haideți să luăm baricada, căci Hristos a luat-o. Aleluia! Poarta este deschisă. Acolo, în Casa lui Dumnezeu, în cetatea lui David, este un Izvor pentru cei curați și neîntinați, pentru că Înainte mergătorul a intrat înăuntru pentru noi.

Acolo nu vom mai îmbătrâni, nu vom mai avea riduri și nu va mai trebui să folosiți Max Factors ca să arătați bine pentru soții voștri. Înainte mergătorul S-a dus înainte și a pregătit un loc unde nu veți fi bolnavi niciodată, unde nu vă veți mai pierde dinții și nu vor mai fi nici un fel de dureri.

Aleluia! Binecuvântat să fie Numele Lui! El a intrat acolo, iar într-o zi vom intra și noi, nemuritori, asemenea Lui și strălucitori ca soarele și stelele. Desigur, pentru că Înainte mergătorul S-a dus înaintea noastră.

„...unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut „Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.” (v. 20).

Acest mare Înainte mergător a mers înaintea noastră și

a făcut o cale. Astfel, marele Duh a devenit marele Izvor al curcubeului lui Dumnezeu, care nu are nici început, nici sfârșit. El a fost întotdeauna Dumnezeu, iar această rază de Lumină a ieșit afară: era o rază de dragoste. Culoarea principală a curcubeului este roșu; apoi vine albastru, credințioșia. Sunt șapte culori desăvârșite, șapte Duhuri ale lui Dumnezeu care au ieșit din acel mare Izvor, marele Diamant de care a vorbit Isus, care a fost tăiat în așa fel încât să reflecte aceste culori.

Dumnezeu S-a făcut trup și a locuit printre noi ca să
Își poată reflecta bunătatea și mila, prin daruri, semne și minuni.

Curcubeul a devenit o teofanie cu chip de om. Totuși,
El nu era Om pentru că nu avea trup; era o teofanie.

Moise l-a zis: „Aș vrea să Te văd...” Și El a trecut pe
lângă locul unde se afla Moise, dar nu a putut să-L vadă decât din spate.

Și ce s-a întâmplat? Într-o zi, în timp ce Avraam
stătea în cortul său, Dumnezeu l-a vizitat într-un trup de carne. Da, El s-a întâlnit
cu Avraam după rânduiala
lui Melhisedec; Dumnezeu într-un trup de carne. Sigur că da. Era Dumnezeu în
trup.

Tu zici: „Frate Branham, atunci de ce a trebuit să
vină înapoi prin naștere?” Pentru că nu era încă născut; acela era doar un trup
creat în care a locuit El.

Melhisedec era Împăratul Salemului, adică Împăratul
Ierusalimului, Împăratul păcii, și nu avea nici tată, nici mamă, nici început
al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar Isus a avut și tată și mamă; a avut
început al zilelor și sfârșit al vieții. El a fost făcut însă după rânduiala

lui Melhisedec, care nu avea nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții.

Melhisedec a fost Dumnezeu însuși; El era IahveH Dumnezeu, Același care i s-a arătat lui Avraam și i-a zis în timp ce stătea cu spatele spre cort: „De ce a răs Sara?” Așa este. El este Cel care a privit spre Sodoma, iar Avraam l-a recunoscut pentru că dincolo de perdeaua lui, acolo înăuntru, era o Ancoră care se ținea de acea făgăduință, dar nu pentru că a avut ceva senzații, ci fiindcă Dumnezeu i-a făcut o promisiune. Și când a intrat în contact cu acel mare Magnet, a știut că El era în acel trup.

El a vorbit cu Avraam și i-a spus tot ce va face cu Sodoma. Apoi, după ce l-a binecuvântat pe Avraam, S-a întors înapoi în spațiu. Un Om care avea hainele prăfuite... și nu numai atât, care a mâncat carne de vițel, turte cu unt și a băut lapte, după care S-a întors înapoi în teofanie.

Vedeți? El nu S-a născut ca mine și ca tine, pentru că acela era un trup creat, dar a trebuit să Se nască în trup ca să ia acel bold al morții asupra Sa.....

...era un trup făcut din calciu, potasiu, etc., luat din țărână, apoi a pășit în el. Era același lucru ca în cazul lui Melhisedec. El a pășit în acel trup care putea umbla, o perdea a creației Lui; nu o perdea ieșită din pântecul unei femei, ci o perdea creată de El însuși, după care a pășit în El.

Cine este acest Melhisedec?

„În adevăr, Melhisedec acesta, Împăratul Salemului, preot al Dumnezeului celui Preaînalt, - care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la măcelul împăraților,

care l-a binecuvântat,

care a primit de la Avraam zeciuială din tot, - care, după însemnarea numelui său, este întâi „Împărat al neprihănirii”, apoi și „Împărat al Salemului”, adică „Împărat al păcii”,

fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, - dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, - rămâne preot în veac.” (Evrei 7.1-3).

Cine era acesta? El n-a fost născut și nu va muri niciodată. Era Dumnezeu; era preumbrirea Domnului Isus. Sigur că da. El trebuia să vină printr-o femeie, la fel ca noi, dar nu printr-o relație sexuală, ca să ne poată aduce înapoi la El. Aleluia!

„O, har măreț, ce dulce e!

Ce a salvat un biet nenorocit ca mine,

Odată am fost pierdut, dar am fost găsit

(prin harul Lui).

Am fost orb, dar acum văd.”

Am înțeles ce a trebuit să facă? Dumnezeu a devenit ca mine, pentru ca eu să pot deveni ca El, prin har. El a luat asupra Sa păcatele mele, pentru ca prin neprihănirea Lui să pot primi Viața veșnică. Eu n-am putut

să mă salvez singur pentru că natura mea era de păcătos; am venit în lume prin minciună, prin păcat și nu aveam nici o șansă.

Spune-i unui porc că este greșit să mănânce murdărie și vezi dacă te ascultă. Spune-i unei ciori că nu este bine să mănânce mortăciuni și vezi ce se va întâmpla. Dacă ar putea vorbi, ți-ar spune: „Vezi-ți de treaba ta!” Sigur că da.

O, dar harul lui Dumnezeu a schimbat această natură și mi-a dat oportunitatea să-L doresc, să tânjesc și să însetez după El. *„...bunătatea Ta prețuiește mai mult decât viața...și sufletul meu însetează după Tine, Dumnezeule...”* Așa cum spunea David: *„Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!”* (Psalmul 63.3 și 42.2+1).

Dumnezeu a pus în om setea să-L laude, să-L iubească și să-L caute, dar omul a pervertit această sete prin chemarea diavolului, așa că merge și poftește femei, plăceri și lucrurile lumii, încercând să potolească în felul acesta acea iubire sfântă pe care Dumnezeu a pus-o în el.

Dar frate, odată ce ești schimbat și fântâna aceea plină de mormoloci și alte necurății este curățită și sterilizată și se pune în ea apa lui Dumnezeu, păcatul nu te mai poate atinge. Amin.

„O, îl iubesc! Cât îl ador!

Viața mea, Soarele meu, totul în toți.

Marele Creator a devenit Mântuitorul meu

Și toată plinătatea lui Dumnezeu a locuit în El.

Din slava Lui El a venit,

Veșnica poveste vie

Dumnezeul și Mânuiitorul meu a venit

Isus El S-a numit,

Născut în staul, pentru ai Lui un Străin,

Dumnezeu al tristeții și lacrimilor.

O, îl iubesc! O, cât îl ador!

Suflarea mea, strălucirea mea, totul în toți.”

Cum a putut s-o facă? Oamenii au încercat să scrie despre aceasta. Unul chiar a spus:

„Dacă oceanele ar fi pline cu cerneală,

Și orice pai de pe pământ ar fi o peniță,

Cerurile să fie un pergament,

Și orice om un scriitor priceput

Să scrie despre dragostea lui Dumnezeu

(Cum marele Dumnezeu al cerului S-a făcut trup și a luat păcatele mele asupra Sa).

Până ar seca oceanele

Să umple un pergament întins

Cât cerurile.”

Ca să ne facă moștenitori ai acestei mântuiri, El a jurat pe Sine însuși că ne va ridica în ziua de apoi și ne va da Viață veșnică. *„Și nimeni nu-i va putea lua din mâna Mea.”* Amin.

Sunteți vinovați că ați respins dragostea Lui? Ați evitat prezența binecuvântată a Celui care v-a făcut ce sunteți astăzi? În dimineața aceasta El v-a dat o șansă. Vreți să trăiți mai departe? Este o singură cale de a trăi, și aceasta este să credeți în Domnul Isus.

Dacă credeți din toată inima că El este Fiul lui Dumnezeu, Îl acceptați ca Mântuitorul vostru personal și credeți că Dumnezeu L-a înviat din morți pentru sfințirea voastră, vă aparține, este al vostru.

Vreți să ridicați mâna? Este vreun suflet nepocăit care vrea să se pocăiască în dimineața aceasta și să spună: „Amintește-mă în rugăciune, frate predicator, pentru că și eu am greșit! Am mers la biserică, dar niciodată nu am avut acel Ceva despre care ai vorbit. Nu am fost născut din acel Duh. Nu Îl am. Roagă-te pentru mine ca Dumnezeu să mi-L dea și mie în dimineața aceasta.”?

Dumnezeu să te binecuvânteze. Mai este cineva?

Spune: „Dumnezeule, poetul care a scris cuvintele aceluia imn a fost ca mulți din credincioșii Tăi care au încercat să exprime cât mai bine acest lucru.”

O, cât am vrea să avem limbaj și vocabular ca să le putem explica oamenilor cum este cu adevărat, dar aceasta nu poate fi posibil cu limba unui muritor. Să poți spune cum Dumnezeu cerului a venit pe pământ să-l salveze pe cel mai sărac, nenorocit și pierdut păcătos.

Tată, Te rog să faci ca prin aceste cuvinte sărace care au fost spuse în dimineața aceasta, să fie cineva care să primească pace, mulțumire, mângâiere și să găsească un refugiu. Fie ca sufletele lor să se ancoreze în acea făgăduință pe care a făcut-o Dumnezeu când a jurat pe Sine însuși că El îi va învia în ziua de apoi.

Dumnezeule, în acest Tabernacol s-au ridicat câteva mâini, de aceea Te rog să le dai chiar acum acea nădejde neclintită. Ajută-i să se ancoreze în Stâncă veacurilor, pentru că atunci, oricât de tare ar lovi valurile învolburate micuța lor barcă, ar avea o ancoră neclintită: făgăduința lui Dumnezeu. Ajută-i să stea neclintiți, fiindcă Dumnezeu a spus aceasta și El nu poate minți.

„Cine ascultă cuvintele Mele (pe care am încercat să le predic în dimineața aceasta) și crede în Cel ce M-a trimis pe Mine (IaHVeH), are viață veșnică; și nu vine la judecată ci a trecut de la moarte la viață.” (Ioan 5.24).

O, veșnicule Dumnezeu, binecuvântează-ne astăzi, iar pe cei ce nu sunt sub sânge și sufletul lor nu a fost convertit, ajută-i s-o facă chiar acum. Tu lucrezi tainic, iar eu Ți-i încredințez, pentru că sunt ai Tăi, și Te rog să le dai Viață veșnică. Fie ca atunci când vom ajunge pe partea cealaltă, când unul câte unul vom trece prin vale, să ne întâlnim cu toții acolo unde nu se spune niciodată: „Rămâi cu bine!”

„Într-o zi vom ajunge la Râu,

Când timpul se va sfârși

Cineva va fi acolo să ne aștepte

Să ne arate calea.

Eu nu va trebui să trec singur Iordanul.”

Aș vrea să ridicăți mâna toți cei care aveți această nădejde. Lăudați-L! Mesajul s-a încheiat, sunteți bucuroși? Dumnezeu a jurat că vă va aștepta acolo.

„Isus a murit să plătească păcatele.

Când întunericul... (Boldul nu mai este)

El mă va aștepta.

Eu nu voi trece singur Iordanul

(Lăudați-L acum)

Este un gând care mă îmbărbătează

Și inima mea este bucuroasă

(Care este făgăduința?)

Eu nu voi trece singur Iordanul.”

Fiecare dintre noi va ajunge la Iordan, iar acolo ne așteaptă o umbră mare și neagră. Este o ușă mare pe care va trebui să intrați într-o zi, poate înainte de a se sfârși ziua aceasta, sau chiar înainte de încheierea serviciului. Cu fiecare bătaie a inimii suntem cu un pas mai aproape.

O, binecuvântatule Domn, inimile noastre sunt pline de bucurie în dimineața aceasta, pentru că ne gândim că atunci când pulsul va înceta, asistenta va trage cearceaful pe față și mâinile vor fi reci ca gheața,... mama, tata, cei dragi vor striga și vor plânge, iar El va deschide acele porți mari și ne va aștepta.

David spunea: „Dacă îmi voi face culcușul în iad, El este acolo!” Vedeți? Eu nu voi trece singur.

Când valurile Râului vor uda fața ta, Dumnezeu va lua barca vieții și o va ghida până pe partea cealaltă, pentru că așa a făgăduit.

Prorocul David spunea: *„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.”* (Psalmul 23. 4).

Doamne, suntem atât de bucuroși, pentru că am fost socotiți moștenitori ai făgăduinței. Astăzi avem în noi Viața veșnică pentru că Îl iubim pe Domnul Isus, credem în El și am acceptat Cuvântul și învățăturile Lui, iar El ne-a dat pecetea Duhului Sfânt ca recunoaștere a credinței noastre care este ancorată. Și chiar dacă de multe ori am umblat printre umbre întunecate și ne-am împiedecat pe drum, ancora ne-a ținut, pentru că acolo înăuntru este Ceva care ne călăuzește și ne spune: „Mergi mai departe!”

Dumnezeule, binecuvântează-ne, căci avem nevoie de Tine. Păstrează-ne credincioși până când vei veni după noi și Te vom lăuda veșnic.

Picioarele Lui binecuvântate nu au atins încă pământul. El stă acolo sus, iar cei sfinți și răscumparați din toate epocile (de la prima, a doua, a treia, a patra, a cincea, a șasea și a șaptea strajă), vor sta acolo îmbrăcați în neprihănirea Lui, Îl vor încorona ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor și Îi vor cânta cântările răscumprării, în timp ce sărmanele noastre inimi vor tremura când vom privi spre Cel care ne-a iubit atât de mult încât S-a dat pe Sine însuși pentru noi. În vremea când eram pierduți și păcătoși, Hristos a murit pentru salvarea noastră. Îți mulțumim pentru aceasta, Tată, în Numele lui Hristos. Amin.

Îl iubiți? O, cât de real este El! Nu simțiți că vă vine să-L cuprindeți în brațe? Nu v-ar plăcea să vă plecați și să-I atingeți picioarele?

În adunarea mea din Phoenix, Arizona, veneau niște oameni care spuneau: „Mi-ar plăcea să vorbesc cu El și să-I spun: „Doamne, Tu m-ai iubit când cărarea mea s-a îngustat!” Mi-ar plăcea să vorbesc cu El înainte să trecem dincolo. Aș vrea să-L văd. Oh, sărmana mea inimă va tremura când Îl voi vedea stând acolo!

Eu mi-am zis adesea: „Aș fi dorit să aud Glasul acela care spune: *„Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și vă voi da odihnă.”* Aș vrea să-L aud spunând în ziua de apoi: *„Ai lucrat bine, rob bun și credincios; intră în bucuria Domnului, care a fost pregătită pentru tine...”*

De când? De când ai fost salvat? Nu, frate, de la întemeierea lumii, când te-a văzut, te-a cunoscut și te-a rânduit pentru Viața veșnică. Atunci ai fost proslăvit: *„Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.”* (Romani 8.30).

Vedeți? El ne-a cunoscut mai dinainte, ne-a sfințit și ne-a proslăvit deja, așa că la venirea Lui vom merge să primim răsplata. Nu sunteți bucuroși pentru aceasta? Desigur, aceasta ne face să-L iubim și mai mult, pentru că atunci când am fost neajutorați, El a venit și a făcut acest lucru pentru voi.

„Binecuvântată fie legătura care leagă...” soră Gertie...

Inimile noastre în dragostea creștină.”

În timp ce suntem în această părtășie, ne vom ruga și pentru bolnavi.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei care au ridicat mâna pentru Hristos, în dimineața aceasta. Să vă căutați un loc unde să-L lăudați și să-I slujiți.

„Binecuvântată fie legătura care leagă

Inimile noastre în dragostea creștină.

Această părtășie minunată

Este ca și cea de sus

Înaintea tronului Tatălui.

Noi turnăm rugăciunea noastră fierbinte

Teama, nădejdea, dorința,

Mângâierea și grija.

Iar de vom fi tăiați

Vom avea o durere interioară,

Dar totuși ne vom bucura

Și nădăjduim că ne vom întâlni iar.”

Nu vă face aceasta să vă simțiți bine? Haideți să dăm mâna unii cu alții în timp ce vom cânta.

(Fratele Branham și adunarea cântă).

Tată, primește închinarea noastră din dimineața aceasta. Ia Cuvântul Tău și sădește-L în inimile credincioșilor. Ajută-i să nu se tulbure și să nu fie astăzi sus și mâine jos, ci fie ca aceste cuvinte să găsească loc de odihnă în inimile lor și să fie liniștiți pentru că Dumnezeu a jurat pe Sine însuși când a făcut legământul Său. Căci două lucruri sunt cu neputință la Dumnezeu:

- primul este că e cu neputință ca Dumnezeu să mintă;

- iar al doilea este că e cu neputință ca El să uite că a promis că moștenitorii acestei mântuiri pot avea această puternică nădejde, o ancoră a sufletului lor, fiindcă a făcut un jurământ față de noi, și anume, că ne va învia în ziua de apoi și ne va da Viața veșnică.

El a spus că ne-a cunoscut înainte de întemeierea lumii și ne-a hotărât mai dinainte la înfiere prin Isus Hristos. Și pentru că ne-a cunoscut mai dinainte, ne-a chemat; iar când ne-a chemat, ne-a sfințit. Noi nu ne putem sfinți singuri, de aceea El ne-a sfințit prin moartea Fiului Său. Și pe cei pe care i-a sfințit, i-a și proslăvit; Cuvântul a fost deja vorbit, iar noi călătorim plini de bucurie spre slavă.

Dă credință oamenilor și îndepărtează din viețile lor obiceiurile și apucăturile vechi, ca să facă așa cum a spus Pavel: „...să dăm la o parte orice piedică, și păcatul ce ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea.

Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și deși a fost ispitit în toate felurile, nu a păcătuit.” (Evrei 12.1-2).

Dumnezeu a îngăduit să fie ispitit, dar nu a cedat ispitei. Și noi suntem ispitiți să păcătuim, dar nu cedăm niciodată fiindcă Viața care este în noi e Ancora destinației noastre veșnice și ținem cu tărie la aceasta în inimile noastre.

Sunt mulți bolnavi și suferinzi și ne pregătim să ne rugăm pentru ei, Tată. Fie ca atunci când vor trece pe sub Cuvântul lui Dumnezeu, acest Cuvânt scump care a fost propovăduit, martori fiind Biblia, Îngerii lui Dumnezeu care stau aproape și marele Duh Sfânt, să primească ceea ce cer; să plece de aici pe deplin sănătoși, ca să nu mai aibă nevoie de cârje, de cărucioare și de târgi. Îndură-Te, Doamne, și fă ca atunci când se vor întoarce la următorul serviciu, sau vor merge în propriile biserici, să fie plini de bucurie și să mărturisească despre ceea ce a făcut Hristos în viețile lor. Fă aceasta, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Îmi cer scuze pentru că am promis că în dimineața aceasta ne vom ocupa de capitolul 7 din Evrei, dar nu am reușit, deoarece trebuie să alocăm ceva timp pentru rândul de rugăciune.

Dacă va fi cu voia Domnului, ne vom ocupa de capitolul 7 deseară, ca să vedem cine este acest Melhisedec. Câți ar vrea să știe? Scriptura ne spune cine este El.

Scofield spune că era un mare preot, dar cum putea fi un preot dacă nu avea nici început, nici sfârșit? El n-a fost o preoție, ci a fost un Om; Melhisedec este numele unei persoane.

Știința creștină spune că Duhul Sfânt este un gând, dar Biblia spune că Duhul Sfânt este o Persoană, nu un gând. Categoric.

Melhisedec este un Om care nu a avut nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții. El nu avea nici, tată, nici mamă, nici urmași, iar dacă va fi cu voia Domnului, deseară vom lua Cuvântul și vom afla cine este El.

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea.” (Psalmul 119.105).

Poate spui: „Frate Branham, eu nu înțeleg tot.”

Nici eu nu înțeleg tot. Odată am predicat în Kentucky despre vindecarea divină. Acolo era o fată desculță, de vreo 15 ani, care avea un bebeluș ce suferise o paralizie, iar eu am întrebat-o:

„Ce are copilul tău, soră?” Ea n-a știut să spună că e paralizie. Sărmana de ea poate n-a avut niciodată o pereche de pantofi, dar avea părul lung lăsat pe spate. Și am întrebat-o:

„Crezi?”

Ea m-a privit și a zis:

„Da, domnule, sigur că cred.”

Am luat micuțul în brațe, iar în timp ce mă rugam pentru el a încetat să mai tremure. A fost vindecat pe loc.

În ziua următoare m-am dus la vânătoare de veverițe pe munte. Am ajuns într-un loc unde erau niște bărbați care vorbeau despre mine și despre adunarea din seara trecută, în timp ce mestecau frunze de tutun și apoi le scuipau. Unul dintre ei a zis:

„Am văzut copilașul acela. Am fost în dimineața aceasta pe acolo și am văzut că nu mai tremură. Este ceva real.” Și a scuipat iar.

Aveau puștile rezemate de copac. M-am gândit că ar fi bine să îmi fac cunoscută prezența, așa că m-am apropiat de ei și am zis:

„Bună dimineața, fraților.”

Unul dintre ei, cel care vorbise era un tip mare și mesteca tutun plimbându-l dintr-o parte în alta prin gură. Avea o pălărie veche, trasă pe ochi. Când i-am salutat, s-a întors spre mine, iar când m-a văzut, și-a luat pălăria de pe cap și a scuturat-o (fratele Branham arată cum), a înghițit tutunul pe care-l avea în gură și a zis:

„Bună dimineața, parson.”

Da, domnilor. Respect. Nu știu ce fel de viață a dus acel om, dar așa s-a purtat.

În seara următoare, un bărbat care merge într-o altă biserică a început să se contrazică cu mine pentru că nu credea în vindecarea divină. Era de la biserica metodistă „White Hill” din Kentucky. El avea în mână o lanternă și a zis:

„Vreau să-ți spun ceva, predicatorule. Eu nu pot accepta lucrul acesta, nu pot să-l înțeleg.”

„Nu poți să-l vezi?” l-am întrebat eu.

„Nu. Și eu sunt bolnav, dar nu pot vedea lucrul acesta.”

„Unde locuiești?”

„La Big Renox.”

„Și cum ajungi acasă?”

„Păi merg pe jos.”

„Poți să-ți vezi casa?”

„Păi nu!”

„În seara aceasta este foarte întuneric pentru că e înnourat.”

„Așa este.”

„Și cum vei ajunge acasă?”

„Cu ajutorul acestei lanterne.”

„Dar lanterna nu îți luminează drumul până acasă. Cum mergi?”

„Păi merg cu lanterna.”

„Asta este. Tu ai lumina lanternei și de fiecare dată când pășești, lanterna va continua să lumineze în fața ta. Dacă vei continua să mergi, lumina va fi tot înaintea ta.”

Așa faceți și voi în dimineața aceasta. Îl vreți pe Hristos, Marele Preot, Mijlocitorul pentru bolile, neputințele sau sufletele voastre. S-ar putea să nu înțelegeți, dar ni s-a poruncit să umblăm în Lumină, iar Lumina este El. Faceți doar un pas în Lumină și atunci ea va străluci pentru voi și vă va lumina calea.

În ordine. Acum ne vom ruga pentru bolnavi. Noi nu pretindem că putem vindeca bolnavii, căci dacă am face aceasta, am minți. Scriptura spune că fiecare persoană bolnavă este deja vindecată: „...prin *rănilile Lui ați fost vindecați.*” (1 Petru 2.24). Este adevărat?

Tot așa, orice păcătos din locul acesta, dacă este vreunul, a fost salvat când a murit Isus. Tot ce mai trebuie să faceți voi este să acceptați oportunitatea pusă înaintea voastră, ca să puteți ajunge în

prezența Lui. Ar trebui să-L acceptați chiar acum. Dacă sunteți sub sânge este în ordine, dar dacă Îl respingeți, ați fost deja judecați, pentru că fiecare om este judecat prin felul cum a tratat legământul Domnului Isus Hristos. Voi vă judecați aici.

„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre...și prin rănilile Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53.5).

Este clar că eu nu aș avea ce să mai vindec, de aceea tot ce mai trebuie să faceți voi este să vă rugați să nu vă cadă credința și să veniți la altar ca să Îl recunoașteți pe Hristos ca Vindecătorul vostru, așa cum ați făcut-o și pentru mântuirea voastră.

Dumnezeu face minuni și arată semne mari, așa că orbii, surzii, mușii, sunt vindecați. Și chiar dacă nu ar fi așa, noi acceptăm aceasta oricum. De multe ori, acele lucruri au loc în urma vedeniilor.

Câți dintre voi au fost aici cu o lună în urmă, când a venit în adunare acel bărbat orb și paralizat, care stătea într-un scaun cu rotile din cauză că nervul echilibrului era bolnav? Înainte să vin de acasă, l-am văzut într-o vedenie care spunea:

„Va fi un bărbat cu păr de culoare închisă, care începe să încărunțească. Soția lui este o femeie drăguță, de vreo 60 de ani. Ea va veni la mine și mă va ruga plângând să mă întorc să mă rog pentru soțul ei.” El stătea chiar acolo.

Eu m-am dus să mă rog la altar cu oamenii, după care m-am întors înapoi. Atunci femeia s-a ridicat și a venit direct la mine, exact cum îmi spusese Domnul. Oamenii erau atenți să vadă ce se va întâmpla, și a fost întocmai, cuvânt cu cuvânt.

Apoi am aflat că fusese trimis aici de doctorul Ackerman din Birdseye, Indiana. El este catolic, iar fiul lui este preot la mănăstirea din Saint Meinrad. Dr. Ackerman este un bun tovarăș de vânătoare.

Eu l-am întrebat pe bărbat:

„Te-a trimis dr. Ackerman?”

„Da, el m-a trimis.”

Apoi am zis: „Așa vorbește Domnul, domnule: „Ridică-te!” Omul era de mulți ani în starea aceea, din cauza nervului echilibrului, dar după ce ne-am rugat pentru el, s-a ridicat și a plecat pe deplin sănătos.

Mai întâi a zis: „Nu te pot vedea”, dar după aceea a strigat: „Ba da, te văd!” El era ortodox, iar soția lui era prezbiteriană.

Unii oameni cred că ortodoxii și prezbiterienii nu strigă, dar ar fi trebuit să-i audă pe cei doi. Strigau de bucurie și se îmbrățișau. Apoi bărbatul s-a întors, a luat scaunul cu roțile și a plecat pe scări în jos ca orice om sănătos.

Fratele Cox a fost pe la el și a spus că are în ochi senzații de arsură. Sigur că da. Este nervul. Nervul optic creștea și venea din nou la viață; își ocupa din nou funcția pentru că blestemul fusese luat.

Dacă lași natura să-și urmeze cursul, toate vor

funcționa. Dacă îți legi o bandă în jurul brațului și oprești circulația, mâna ta va muri în final. De ce? Pentru că ceva a oprit cursul naturii. În ce-l privește pe doctor, el poate lucra doar prin două lucruri: prin ceea ce vede și prin ceea ce poate simți.

Dacă nu poate vedea nimic, înseamnă că este ceva spiritual, iar atunci se poate face un singur lucru: ne rugăm și Hristos îndepărtează blestemul, îl alungă pe diavolul și lucrurile încep să intre din nou la normal. Este prezența Lui cu noi.

Ceea ce ne face să nu fim desăvârșiți în dimineața aceasta și să nu facem lucrările pe care le-a făcut El, este că suntem încă după perdea. Dar în noi este Ceva care spune: O, da!”

Astfel, când accepți vindecarea... nu mai contează ce spune perdeaua, ci contează doar ceea ce spune Cuvântul. Asta este. Și Cuvântul este deasupra tuturor lucrurilor; Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu.

Uitați-vă la Sara. Pântecul ei a fost mort timp de 90 de ani. Avraam avea și el 100 de ani, dar cu toate acestea, Dumnezeu S-a întors și le-a dat un copil. De ce? Pentru că au crezut și au chemat lucrurile care nu erau ca și cum ar fi fost.

Intrați pe această cale, prieteni!

Vă așteptăm din nou deseară. Dacă ne veți vizita, vom fi bucuroși să vă avem printre noi. Dar dacă aveți o biserică a voastră, mergeți acolo. Acolo este postul vostru de lucru. Dacă aparțineți la vreo biserică, mergeți acolo. Acesta este doar un cort unde ne adunăm și avem părtășie unii cu alții.

Domnul să vă binecuvânteze.

Soră Gertie, te rog să cânti: „Marele Medic se apropie.”

Este cineva care dorește să ne rugăm pentru el?
Ridicați mâna cei care doriți să veniți în rândul de rugăciune, și credeți în Hristos.

Haideți pe partea aceasta, căci ne vom ruga în timp ce se va cânta cântarea. Aș vrea să vină și bătrânii aici. Nu contează din ce denominațiune sunteți, dacă credeți în vindecarea divină, vă rog să veniți să stați aici cu mine și să vă rugați pentru bolnavi.

Frate Neville, te rog să vii și să aduci și untdelemnul.

- Amin -